

tale, at jeg tror, vi skal tilsigte — og det maa være vor Pligt at gøre det — ved vort fremtidige Arbejde paa Lovforslaget at faa saadanne Bestemmelser ind, der ikke alene kan tjene til Gavn og Nytte for Storbankerne, men tillige ikke paa nogen Maade være generende for de smaa, paa naturligt Grundlag etablerede Banker i Provinserne.

Med disse Ord skal jeg slutte mine Bemærkninger, idet jeg atter tilsiger den højtærede Minister min og mit Partis absolutte Villighed til at arbejde hen imod et godt og hurtigt Resultat.

Bramsnaes: Jeg haaber, at de aller-sidste Ord, som den ærede foregaaende Taler fremsatte, var dem, vi skal lægge mest Vægt paa af hans Udtalelser, nemlig de Ord, hvori han erklærede sig villig til at faa et hurtigt Resultat ud af denne Lovs Behandling. Det forekommer mig nemlig, at der var enkelte af det ærede Medlems andre Udtalelser, som kunde tyde paa, at han nærede Frygt for, at det var umuligt at faa Loven gennemført i denne Samling, og det skulde jeg i allerhøjeste Grad beklage. Dette Spørgsmaal om store og smaa Bankers Forhold til Sparekasserne maa man naturligvis paa ingen Maade overse; det er jeg klar over, men de Folk, der repræsenterer de smaa Banker, eller skal vi sige en enkelt Bank — dermed sigter jeg naturligvis ikke til de ærede Medlemmer, men til de Folk, der kommer med deres Indvendinger fra en enkelt Banks Side —, maa jo huske, at Bankloven ikke kan rette sig efter ganske særlige Forhold, der maatte findes et eller andet Sted i vort Land. Hvis det var Hovedsynspunktet ved vor Lovgivning, vilde vi aldrig kunne komme af Stedet, og fordi man i Rigsdagen eller andre Steder er i Stand til at oplyse, at den eller den Bestemmelse, som man tænker paa at indføre i Bankloven, vil for den specielle Bank, som man nu har hørt om eller kender til, betyde en Gene, mener jeg ikke, at man dermed virkelig kan argumentere mod en Bestemmelse, hvis den har sin store almene Berettigelse. Selvfølgelig vil enhver Begrænsning i en Banklov medføre Gener for en eller flere Banker — hvis det ikke var Tilfældet, var Banklovgivning overflødig. Dens Opgave er netop at sørge for, at de Ting, som man ikke finder rigtige, men som sker, bliver forbudt. Det er klart, at i de Tilfælde, hvor der fastsættes Forbud, føler man sig generet, men det kan ikke undgaas. Jeg

har ikke Indtrykket af, at de her foreslaaede Bestemmelser i Almindelighed er af den Art, at de vil virke stærkt generende. Enkelte Steder vil de rimeligvis medføre, at man maa lægge sin Bankpraksis om, men det er jo ogsaa Hensigten. I øvrigt er jeg naturligvis villig til paa ethvert Punkt, hvor det er muligt, i selve Lovteksten at sondre mellem Banker af forskellig Størrelse og forskellig Art. Men jeg gør opmærksom paa, at det er et meget vanskeligt Omraade at faa noget ud af, og jeg tror ikke, at man paa særlig mange Omraader i Bankloven er i Stand til at foretage en saadan virkningsfuld Deling mellem Bankerne. Hvis det er muligt, er jeg villig dertil — fra vor Side skal Bankloven ikke strande derpaa —, men hvis det ikke er muligt, vil vi have Lov til at kræve, at man alligevel gennemfører en Banklov med almindelige Regler.

Herudover skal jeg ikke gøre mange Bemærkninger om Lovforslagets Indhold, i Udvalget vil vi jo faa Lejlighed til at drøfte de enkelte Bestemmelser. Der er dog et Par Bemærkninger, jeg gerne vil gøre til den højtærede Minister. Han erklærede, at det oprindelig havde været Hensigten helt at forbyde Banker at erhverve og belaaene egne Aktier, men Bankerne havde modsat sig dette i saa høj Grad, at man ikke havde kunnet foreslaa det. Det havde været interessant, om den højtærede Minister havde ladet Rigsdagens Medlemmer gennem Bilag blive bekendt med de vægtige Indvendinger, som man i den Henseende har fremsat fra Bankernes Side. Jeg er ikke blevet opmærksom paa dem — de kan derfor ikke være meget fremtrædende i den Argumentation, der i øvrigt foreligger for Lovforslaget, selv om jeg skulde have overset et eller andet. Det virker imidlertid ikke særlig overbevisende paa mig, at man har modsat sig et saadant Forbud, det er jeg klar over, at man vilde. Men jeg er lige saa klar over, at det er nødvendigt at gennemføre det, og da det kan lade sig gøre i andre Lande, maa det vel ogsaa kunne lade sig gøre i Danmark. Det er, som om man i mange Tilfælde tror, at i Danmark maa Bankforholdene være af en ganske særlig Art. Jeg har dog ikke det Indtryk, at Danmarks Bankvæsen egner sig som Mønster for andre Lande; det vilde vistnok være mere nyttigt, om vi lærte at tage andre Lande som Mønster i saa Henseende. Jeg føler mig heller ikke overbevist om, at disse Argumenter vilde være saa afgørende for mig, som de har været